

Kanayan Yaraya Parmak Basmak

– Ayışığı · 01 Aralık 2025

KANAYAN YARAYA PARMAK BASMAK

Aslında sevgi temalı yazılarıma devam etmek istiyordum. Ancak bir gün arayla önce benim, ardından oğlumun gıda zehirlenmesi şüphesiyle çeşitli hastanelere gitmek zorunda kalmamız, konuyu değiştirmeme neden oldu. Yaşadıklarım bir sağlık çalışanı olarak beni hem üzdü hem düşündürdü. Yine de içimde hâlâ umut var.

Bu yaşadıklarımı gereksiz detaya girmeden sizlerle paylaşmak istiyorum.

Tıp Fakültesi Hastanesi – İlk Gün

Sabah oğlumla birlikte tıp fakültesi acil servisine gittik. Sıra bana geldiğinde içeri girdim. Doktor hanım muayenemi yaptı ve tansiyonumun 180/100 mmHg olduğunu söyledi. Kan alındı, serum takıldı ve dil altı ilacım ile tansiyonum normale döndü.

Beş yıldır hipertansiyon hastası olduğumu, sabah–akşam iki farklı ilaç kullandığımı belirttim. Takılan serumun sodyum klorür içerdiğini bildiğim için tansiyon takibinin yapılmasını rica ettim. Dosyama bakan görevli “Normal.” deyip uzaklaştı. Defalarca seslendikten sonra başka bir görevli gelip cihazı taktı. Serum bitince eve döndük.

Oğlumun Durumu – İkinci Gün

Ertesi gün, aynı Őikayetler bu defa oğlumda başlayınca yeniden acile gittik. Yaklaşık iki saat bekledik. Oğlumun gözlerinin kapalı, başı önde ve yığılı gibi oturduğunu görünce kötüleştiiğini anladım. Triyaj görevliye “Daha ne kadar bekleriz?” diye sordum. Umursamaz bir tavırla:

“En az 5–6 saat beklersiniz. Burası kırmızı alan yoğun. Sarı ya da yeşil alan için başka hastanelere gidebilirsiniz.” dedi.

Tartışmaya girmeden özel bir hastaneye geçtik; fakat burada da farklı sorunlarla karşılaştık.

Özel Hastane – Görünmeyen Aciliyet

Acildeki görevli bizi dahiliye polikliniğine yönlendirdi. Kayıt sonrası durumumuzu anlattığım hâlde sekreter:

“Randevulu iki hastadan sonra alırım.” diyerek beklememizi istedi.

Doktor bey ise oldukça ilgiliydi. Oğlumun detaylı muayene etti. “Tansiyonunu da ölçelim.” dedi. Sonuç: 80/50 mmHg. Üstelik taşıkardi vardı ve akciğer sesleri de iyi değildi.

Hemen acile inip kan vermemizi ve serum takılmasını istedi. Ancak acilde hemşire:

“Aşağı kat laboratuvardan tüpleri alıp gelin.” diyerek

bizi yönlendirdi. Ođlum ayakta zor dururken,üstelik ben de mecalsizken bu durum bizi Şaşırttı. Sonunda yardımcı oldular. Serum sonrası belirgin bir düzelme olmayınca doktor üç gün yatış önerdi. Ancak oğlumun yurt dışı görevi olduğu için evde tedaviye devam etmeyi tercih ettik.

Őikayetlerimin Artması – Üçüncü Gün

Benim Őikayetlerim artınca bu kez Őehir hastanesi aciline gittim. Serum takıldı, kan tahlilleri yapıldı ve ertesi gün enfeksiyon hastalıkları polikliniğine görünmem gerektiği söylendi. Randevumu aldım. O gün kendimi daha iyi hissetsem de son dönemde artan gıda zehirlenmesi vakaları nedeniyle gitmek istedim.

İki Doktor, İki Farklı Yaklaşım

Poliklinikte fazla yoğunluk olmadığı için sıra çabuk geldi. Őikayetimi anlatmaya başladığımda doktor sık sık sözümü keserek:

"Bugüne gel. Dışarıda hasta var." dedi.

- sabırsız,
- ilgisiz,
- ilgili görünen,
- kendimi bana değersiz hissettiren tavrıyla...

Sözlerim boğazımda düğümleniyor, dumura uğruyorum!

Birkaç dakika içinde kan verip çıktım.

Poliklinikte ve dışarıda da hasta olmadığını görünce,doktora sonuç almak için ne zaman geleceğimi sorduğumda, " Yarın ben yokum, başka bir doktora sıra alıp gösterebilirsiniz. " dedi. görevini tamamlamış edasıyla...

Ertesi gün başka bir doktordan sıra aldım. Bu defa karşımda:

- hastayı sabırla dinleyen,
- anlamaya çalışan
- sözümü kesmeyen,
- karşılıklı iletişime açık,
- hasta insana değer veren
- empati kuran,
- oldukça insancıl
- saygıdeğer

takdire şayan, bir hekim vardı. Bu yaklaşım beni hem şaşırttı, hem kendimi bana değerli hissettirdi, üstelik mutlu da etti.

Amacım Şikâyet Etmek Değil

Burada amacım kesinlikle şikâyet etmek değil. Şikâyetin çözüm olmadığını bilen biri olarak, iyiliğin takdir edilerek yayılacağına inanıyorum.

Yaşadığımız bu süreç bana bir kez daha gösterdi ki, sağlık sistemi yalnızca cihazlardan, binalardan, kayıtlardan ibaret değil. Onu ayakta tutan asıl unsur; hastasını dinleyen, anlamaya çalışan, insana değer veren sağlık çalışanlarıdır. Bir tek iyi yaklaşım, bir tek empatik davranış bile hastanın yükünü hafifletmeye, güvenini kazanmasına yetiyor.

Elbette yoğunluklar yaşanacak, eksikler olacak, hatalar yapılacak... Ancak sağlık hizmetinin kalitesini

belirleyen en önemli şey, karşısındaki "insan" olarak gören ve bunu davranışıyla hissettiren çalışanlarıdır. Bu nedenle iyi örnekleri çoğaltmak, onları görünür kılmak ve takdir etmek hepimizin ortak sorumluluğudur.

Bizler, şikâyet etmekten çok çözüm üretmeye, kırmaktan çok iyiliği büyütme ihtiyacı duyuyoruz. Çünkü iyilik çoğaldıkça hem hastalar hem de sağlık çalışanları için daha yaşanabilir bir sistem mümkün olacak.

İyi ki hâlâ görevini sevgiyle yapan, insana dokunan, değer veren sağlık emekçileri var. Onlar var oldukça, umudumuz da var olmaya devam edecek

Teşekkür:

1. Enfeksiyon Uzmanı

DR. ALP ALPAT

Kendisine içten teşekkürlerimi ve saygılarımı sunuyorum.

2. Enfeksiyon Hastalıkları Polikliniği Yönlendiricisi Emine YALÇIN

Hastalarla empati kuran, güler yüzlü ve yardımcı tavrıyla takdiri hak eden bir çalışan. Ona da teşekkür ediyorum.

İyi ki böyle insanlar her şeye rağmen hâlâ var.

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ

01.12.2025